

Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἄγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Σήμερα γιορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας. Στεκόμαστε ὅλοι τώρα μπροστὰ στὸ ἓνα καὶ μοναδικὸ θυσιαστήριο ὅπου εἶναι ἐνθρονισμένος ὁ Θεός μας. Ὅπως τὸ λένε ὁμως οἱ Γραφές ὁ Θεὸς ἀναπαύεται καὶ στοὺς ἅγιους Του, ὄχι μόνο σὲ ἅγιες περιοχὲς ἀλλὰ καὶ στὶς καρδιές καὶ τὸ μυαλὸ ὅλων τῶν ἁγίων οἱ ὁποῖοι ἔχουν πετύχει τὴν κάθαρση μὲ τὸν ἀγῶνα τους καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Σήμερα γιορτάζουμε την Κοίμηση τῆς μεγαλύτερης ἀπ' ὄλους τοὺς ἀγίους, τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ ποὺ ἐνῶ κοιμήθηκε μὲ τὸν ὕπνο τῆς γῆς παρέμεινε ζωντανὴ μὲ τὴ ζωὴ τὴν ὁποία εἶχε στὰ βάθη τοῦ εἶναι της· ἔμεινε ζωντανὴ στὴν ψυχὴ της ἢ ὁποία ἀνέβηκε στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ, ζωντανὴ καὶ στὸ ἀναστημένο σῶμα της, ἔτσι ὅπως στέκεται καὶ τώρα μπροστὰ Του προσευχόμενη γιὰ μᾶς. Ἡ Παναγία εἶναι ἀληθινὰ ὁ θρόνος τῆς Χάρης· ὁ ζωντανὸς Θεὸς τὴν ἔκανε κατοικητήριό Του κι ἔζησε μέσα στὴ μήτρα της σὰν πάνω στὸ θρόνο τῆς δόξας Του. Μὲ πόση εὐγνωμοσύνη καὶ θαυμασμὸ δὲν τὴ σκεφτόμαστε σὰν τὴν πηγὴ τῆς Ζωῆς, σὰν τὴ ζωοδόχο πηγὴ ὅπως τὴν ἀποκαλεῖ ἡ Ἐκκλησία καὶ τὴν τιμᾶ σὲ μιὰ συγκεκριμένη εἰκόνα. Ἡ ζωοδόχος πηγὴ τελειώνει σήμερα τὴν ἐπίγεια ζωὴ της περιβαλλόμενη ἀπὸ τὴ στοργικὴ καὶ θλιμμένη ἀγάπη ὁλόκληρης τῆς Ἐκκλησίας.

Τί ἀφήνει ὅμως πίσω της σ' ἐμᾶς; Μόνο μιὰν ἐντολὴ κι ἓνα λαμπρὸ ὑπόδειγμα. Ἡ ἐντολὴ περικλείεται στὰ λόγια τὰ ὁποία εἶχε πεῖ στοὺς ὑπηρέτες τοῦ γάμου τῆς Κανᾶ στὴν Γαλιλαία: «ὅ,τι ἂν λέγη ὑμῖν, ποιήσατε» (Ἰω. 2.5). Ἐκεῖνοι ὑπάκουσαν καὶ τὰ νερὰ τοῦ καθαρισμοῦ ἔγιναν ὁ καλὸς οἶνος τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Τὴν ἐντολὴ αὐτὴ τὴν ἀφήνει στὸν καθένα μας- ἂς κατανοήσει ὁ καθένας μας τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ, ἂς τὸν ἀκούσει προσεκτικὰ, κι ἂς μὴν ἀκούσει ἀπλῶς ἀλλὰ ἂς τὸν ἐφαρμόσει κιόλας· τότε αὐτὸ ποὺ εἶναι γήινο θὰ ἔχει γίνει οὐράνιο, αἰώνιο, μεταμορφωμένο καὶ δοξασμένο.

Ἡ Παναγία μᾶς ἔχει ἀφήσει κι ἓνα παράδειγμα. Τὸ Εὐαγγέλιο μᾶς λέει ὅτι

συντηροῦσε τὸν κάθε λόγο γιὰ τὸ Χριστὸ -καὶ ὅπωςδήποτε καὶ τὴν κάθε λέξη τὴν ὁποία πρόφερε ὁ Χριστὸς - στὴν καρδιά της σὰν θησαυρό, σὰν τὸ πιὸ πολύτιμο ἀπόκτημά της. (Λκ.2.19 καὶ 51). Ἴσως μάθουμε κι ἐμεῖς νὰ ἀκοῦμε μὲ τὸν τρόπο αὐτό, νὰ ἀκοῦμε μὲ ἀγάπη καὶ εὐλάβεια, νὰ δίνουμε προσοχὴ στὴν κάθε μιὰ λέξη τοῦ Σωτήρα. Τὸ Εὐαγγέλιο μᾶς λέει πολλὰ πράγματα ὅμως ἡ καρδιά τοῦ καθενὸς ἀπὸ μᾶς ἀνταποκρίνεται κάποτε στὸ ἓνα καὶ κάποτε στὸ ἄλλο- ὁ λόγος ὁ ὁποῖος βρῖσκει ἀπήχηση στὴ δική σας καρδιά ἢ τὴ δική μου εἶναι λόγος τὸν ὁποῖο ὁ Σωτήρας Χριστὸς ἀπευθύνει προσωπικὰ σ' ἐσᾶς ἢ σ' ἐμένα. Τέτοια λόγια ὀφείλουμε νὰ τὰ συντηροῦμε σὰν ὁδὸ ζωῆς, σὰν σημεῖα ἐπαφῆς ἀνάμεσα σ' ἐμᾶς καὶ τὸ Θεό, σὰν σύμβολα τῆς συγγένειας καὶ τῆς στενῆς μας σχέσης.

Ἄν μπορούσαμε ν' ἀκοῦμε καὶ νὰ ζοῦμε μὲ τὸν τρόπο αὐτό, ἂν μπορούσαμε νὰ συντηροῦμε τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ στὶς καρδιές μας ὅπως καὶ ἡ ὀργανωμένη γῆ συγκρατεῖ τὸ σπόρο, τότε θὰ μπορούσε νὰ ἐκπληρωθεῖ καὶ γιὰ μᾶς αὐτὸ τὸ ὁποῖο προφήτευσε ἡ Ἐλισάβετ γιὰ τὴν Παναγία ὅταν ἐκείνη εἶχε πάει νὰ τὴν ἐπισκεφθεῖ: «Μακαρία ἡ πιστεύσασα ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου» (Λκ. 1.45).

Εἶθε αὐτὸ νὰ συμβεῖ καὶ σ' ἐμᾶς! Ἴσως εἶναι ἡ Παναγία τὸ παράδειγμά μας. Ἴσως δεχτοῦμε τὴ μοναδικὴ ἐντολὴ της, διότι μόνο τότε ἡ δοξολογία τὴν ὁποία τῆς προσφέρουμε στὸν ἅγιο αὐτὸ ναὸ ὁ ὁποῖος τῆς ἔχει δοθεῖ γιὰ κατοικητήριον θὰ εἶναι αὐθεντική. Θὰ μπορούμε τότε σ' ἐκείνην, μέσω τῆς ἴδιας, νὰ λατρεύουμε τὸ Θεὸ «πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ»

Πηγή: agiazoni.gr